

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8750/2021
28.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Марине Милановић, Драгане Бољевић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из села ..., коју заступа Ивана Врзић, адвокат из ..., против туженог Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13163/20 од 16.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиље, изјављеној, као изузетно дозвољеној, против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13163/20 од 16.06.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 13163/20 од 16.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 13163/20 од 16.06.2021. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 7907/19 од 27.02.2020. године у ставовима првом и другом изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиље за обавезивање туженог да јој исплати појединачне месечне износе са законског затезном каматом на њих за период од априла 2016. закључно са октобром 2018. године, као и њен захтев за накнаду трошкова поступка са законском затезном каматом.

Против правноснажне пресуде вишег суда донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20).

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Ревизија је изузетно дозвољена, сагласно члану 404. став 2. ЗПП, због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности

грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Врховни касациони суд налази да нема места одлучивању о ревизији тужиље као о изузетно дозвољеној, јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити новог тумачења права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева. О захтеву тужиље за накнаду штете због мање исплаћене пензије у периоду од априла 2016. закључно са октобром 2018. године, одлучено је уз примену материјалног права из члана 109. Закона о пензијском и инвалидском осигурању која не одступа од оне изражене у одлукама Врховног касационог суда, којима је одлучено о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Наиме, тужиља се определила за исплату пензије у готовини на адреси свог пребивалишта и таквим избором начина исплате прихватила је и обавезу да плати поштарину (цену за пружене поштанске услуге) прописану Правилником о општим условима за обављање поштанских услуга („Службени гласник РС“, бр.24/10...44/18). Правноснажне одлуке другачије садржине, приложене уз ревизију, не указују нужно на другачији правни став изражен у тим одлукама, јер правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Из наведених разлога нема места одлучивању о ревизији као посебној, па је одлучено као у ставу првом изреке, применом члана 405. и 404. став 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије имајући у виду и одредбе чл. 410. став 2. тачка 5. у вези са чл. 468. став 1. и 479. став 6. ЗПП и оценио да је и у смислу тих законских одредаба ревизија недозвољена.

Наиме, Законом о парничном поступку је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 468. став 1.), да у таквом спору против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члан 479. став 6.), као и да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. ст.1. и 3.).

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.04.2019. године ради накнаде штете, а означена вредност предмета спора од 3.953,74 динара, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па се у конкретном случају ради о спору мале вредности.

С обзиром да је побијаном пресудом донетом у другом степену одлучено у спору мале вредности и да у таквом спору није дозвољена ревизија, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић